

Det framtida betalningssystemet i Sverige

RIX-systemet, ett system som ägs och drivs av Riksbanken, har sedan början av 1990-talet utgjort navet i det svenska centrala betalningssystemet. Genom RIX-systemet slussas stora betalningar mellan i första hand bankerna. Lite förenklat kan RIX-systemet sägas vara uppbyggt så att banker och vissa andra finansiella aktörer har konton hos Riksbanken över vilka betalningar kan genomföras. Ett centralt begrepp när det gäller betalningar är avveckling, med vilket avses den slutliga regleringen av det skuldförhållande som en betalning mellan två aktörer givit upphov till. I praktiken är avveckling den faktiska överföringen av pengar mellan två aktörers konton i Riksbanken.

Volymen av stora betalningar har ökat snabbt i hela världen. Omsättningen i Sverige har närmare fördubblats under de senaste sju åren.²⁸ Ett instituts oförmåga att betala kan snabbt sprida sig till andra banker i form av likviditetsproblem. Betalningssystemfrågor har därför uppmärksamats allt mer av banker och centralbanker ur såväl ett nationellt som internationellt perspektiv.

Under de senaste åren har centralbankerna arbetat med att definiera betydelsen av ett säkert och effektivt betalningssystem för att på så sätt tydliggöra och systematisera centralbankernas övervakande roll.²⁹ Den övervakande rollen inbegriper även aktivt engagemang i utvecklingen av den finansiella infrastrukturen.

Fortsatt konsolidering och internationalisering inom den finansiella sektorn i kombination med nya funktionella krav har förändrat såväl förutsättningarna för som kraven på central avveckling. I likhet med andra tekniska system har RIX-systemet en begränsad livslängd och bland annat av denna anledning bedrivs för närvarande ett arbete för att ersätta det nuvarande RIX-systemet. Ett nytt system kan föranleda både funktionella och organisatoriska förändringar. För att kunna skapa ett bra framtida system måste de aktörer som ska använda systemet delta i arbetet med att identifiera kraven på vad det ska åstadkomma. En arbetsgrupp bestående av representanter för Riksbanken, kommersiella banker samt andra finansiella företag som utgör viktiga delar av den finansiella infrastrukturen diskuterar för närvarande dessa frågor.³⁰

28 År 2000 motsvarade det årliga transaktionsvärdet i RIX-systemet 51 gånger BNP. Detta kan jämföras med att det årliga transaktionsvärdet i RIX-systemet 1993 motsvarade 27 gånger BNP.

29 För en redogörelse av Riksbankens roll som övervakare av den finansiella infrastrukturen, se *Penning- och valutapolitik*, Sveriges Riksbank, nr 3 2001.

30 Med andra finansiella företag avses Värdepappers- respektive Bankgirocentralen.

Syftet med denna fördjupning är att belysa det grundläggande behovet av centrala system för stora betalningar och de frågeställningar som aktualiseras vid utformningen av sådana system. Inledningsvis diskuteras behovet av central avveckling och de grundläggande avvägningsproblem mellan kostnad och risk som alltid måste beaktas när nya avvecklingssystem ska byggas. Centralbankens roll i betalningssystemet och det nuvarande systemet, RIX, presenteras, liksom de problem som finns i denna struktur. Kapitlet avslutas med en diskussion om det framtida centrala betalningssystemet.

Central avveckling

VARFÖR CENTRAL AVVECKLING?

Betalningssystemet för stora betalningar är en central och kritisk del av samhällsekonomin. Alla betalningar som inte sker kontant mellan två aktörer måste i princip förmedlas via en eller flera banker som agerar som mellanhänder. Betalningssystemet för stora betalningar har som främsta uppgift att avveckla betalningar mellan dessa banker.

Traditionellt delas betalningar in i två undergrupper; *stora betalningar* och *massbetalningar*. Stora betalningar är betalningar på stora belopp som huvudsakligen sker mellan banker eller deltagare på de finansiella marknaderna. Dessa betalningar är få till antalet, men omfattar mycket stora värden. Massbetalningar är alla övriga betalningar, ofta mellan hushåll och företag. Dessa är fler till antalet, men omfattar lägre värden. Massbetalningar aggregeras därför ofta, t.ex. inom ramen för bankgirot, och ger i nästa steg upphov till stora betalningar mellan bankerna. Stora betalningar måste ske inom snäva tidsramar eftersom de annars kan innebära kreditrisker för bankerna.

GRUNDLÄGGANDE AVVÄGNINGSPROBLEM

Avveckling är förenat med risker och kostnader för de inblandade parterna. Avvecklingsrisker uppstår främst på grund av att det tar viss tid från det att en betalning initierats till dess att den avvecklas. Risken består i att en deltagare kan bli tillfälligt eller permanent oförmögen att fullgöra sina betalningsförpliktelser. Avvecklingsriskerna växer med de belopp som exponeringarna avser, men blir också större ju längre tid som går mellan initiering och avveckling. Avveckling är förenat med kostnader eftersom den enskilde deltagaren måste hålla tillräcklig likviditet på avvecklingskontot för att ha manöverutrymme i förhållande till sina betalningsuppdrag. Oavsett om likviditeten består av egna medel eller lånas från centralbanken eller andra banker, eventuellt mot säkerhet, så medför det kostnader för bankerna. Det är mot denna bakgrund av risker och kostnader som de två alternativa avvecklingsprinciperna brutto- och nettoavveckling ska ses.

Bruttoavveckling innebär att betalningar avvecklas på individuell basis enligt en bestämd prioritetsordning. Betalningsavsändaren måste hela tiden ha tillräcklig likviditet på sitt konto för att kunna fullgöra sina skyldigheter. Oftast sker bruttoavveckling i realtid, dvs. betal-

ningarna avvecklas i den takt de inkommer till avvecklingssystemet.³¹ Fördelarna med bruttoavveckling är att betalningar inte länkas till varandra och att avvecklingscykeln blir den kortast möjliga, när avveckling sker i realtid. Nackdelen är att bruttoavveckling kräver mycket likviditet, eftersom varje betalning avvecklas individuellt och det därför inte sker någon utjämning mot andra deltagares betalningar. Det maximala likviditetsbehovet för en enskild avvecklingsdag motsvarar summan av betalande deltagares bruttobetalningar och det minimala behovet motsvarar den största enskilda bruttobetalningen i systemet. Vilket utfallet blir beror på om deltagarna samarbetar för att utjämna betalningsflödena. Viljan att samarbeta beror på deltagarnas underliggande betalningsmönster och kostnaden för den likviditet som betalningarna binder.

Nettoavveckling innebär att betalningar samlas upp och utjämnas (nettas) mot varandra på ett i förväg bestämt sätt innan avveckling sker. Efter beräkning av deltagarnas nettopositioner gentemot varandra betalar varje deltagare ett eller flera nettobelopp till den eller de deltagare vederbörande har nettoskuld till. Eftersom metoden bygger på att betalningar samlas upp sker inte avveckling omedelbart när en betalning initierats. Nackdelarna är att avvecklingscykeln förlängs och att betalningar länkas till varandra genom nettning förfarandet. Lösningen bygger också på att banker implicit ger kredit till varandra under avvecklingscykelns lopp. Det senare innebär att om en aktör fallerar så avstannar hela avvecklingsprocessen och nya positioner måste beräknas enligt någon i förväg bestämt metod. Detta kallas urbackning och består i att den fallerande banken exkluderas när de nya nettopositionerna beräknas. Fördelen med nettning är att det kräver mindre likviditet. Den totala likviditetsåtgången vid nettoavvecklingstidpunkten motsvarar summan av nettobetalningarna, vilket normalt är väsentligt lägre än för bruttosystemen.

Sättet att genomföra och slutligt reglera stora betalningar har utvecklats från nettoavveckling till bruttoavveckling i realtid. Avregleringen av de finansiella sektorerna i många länder medförde tillsammans med en växande BNP att betalningsvolymerna ökade väsentligt. Detta aktualiserade i sin tur en diskussion om hur betalningsflödena skulle påverkas av att banker faktiskt nu kunde, och när det fanns skäl skulle, falla. Därmed blev det också tydligt att det finns ett kreditriskelement i nettoavvecklingssystem som uppstår i och med att bankerna implicit ger varandra kredit. Det innebär krav på snabbare betalningar, vilket i sin tur ökade behovet av likviditet. Det var dock först när IT-utvecklingen tillät realtidsavveckling som bruttoavveckling blev ett realistiskt alternativ, eftersom bruttoavveckling i realtid förutsätter hög kommunikations- och datorkapacitet. De flesta industrialiserade länder införde RTGS-system som minskade avvecklingsriskerna men ökade likviditetsbehovet. Likviditet tillfördes genom att centralbanken erbjöd intradagskrediter mot säkerhet.³² Därmed uppstod en ny kostnad för likviditet under dagen som inte funnits i nettoavvecklingssystemen.

31 Den engelska förkortningen RTGS brukar användas. Det står för Real Time Gross Settlement.

32 I USA tillhandahåller centralbanken intradagskredit mot ränta.

Ett grundläggande problem vid konstruktion av ett centralt avvecklingssystem är således avvägningen mellan risker och kostnader. Lösningar som bygger på bruttoavveckling i realtid är säkrare, men kräver mer likviditet än system som bygger på netting. De senaste åren har hybridsystem utvecklats med ambitionen att fånga fördelarna med både brutto- och nettoavveckling och undvika nackdelarna. En central del av hybridsystemen är automatiserad köhantering. När betalningar anländer till avvecklingssystemet placeras de i kö och via en urvalsfunktion identifieras enskilda eller grupper av betalningar som helt eller i stort sett tar ut varandra. Dessa prioriteras och avvecklas omedelbart. I avvecklingskön och urvalsfunktionen kan olika prioriteringar göras, och kön ger också förutsättningar för samarbete mellan deltagarna som kan skydda systemet mot att någon enstaka deltagare försöker gynna sin egen situation på andras bekostnad. Olika varianter av kösystem och urvalsfunktioner finns. Gemensamt för dessa är att man kontinuerligt försöker para ihop betalningar och avveckla dem simultant. Metoden kräver mer likviditet än nettoavveckling, men mindre än bruttoavveckling, och avvecklingscykeln är kort.

Dagens diskussioner avseende utformningen av framtida system handlar främst om hur avvägningen mellan avvecklingsrisker och likviditetskostnader ska ske. Såväl centralbanker som privata banker har successivt lagt ner mer resurser på att förstå och hantera frågorna kring risker och kostnader i betalningssystem och på hur man med hjälp av prissättning och regelverk kan skapa lämpliga incitament för effektiva lösningar.

CENTRALBANKENS ROLL

Ett väl fungerande betalningssystem spelar en avgörande roll i en modern penningbaserad ekonomi. Om betalningar är onödigt komplicerade, dyra eller långsamma kan de utgöra ett hinder för den ekonomiska tillväxten. Att verka för ett väl fungerande betalningsväsende är därför en av centralbankens viktigaste uppgifter.

För att minimera risker förknippade med fallissemang har avveckling traditionellt skett genom överföringar mellan konton som deltagarna har hos centralbanken. Avvecklingen sägs då ske i centralbankspengar. Centralbanker tillhandahåller konton för deltagarna och ger i allmänhet också tillgång till kredit för att underlätta betalningsflödet. Centralbankspengar bedöms vara en säker avvecklingsstillgång med liten likviditetsrisk. Centralbankers tillgångar är normalt sett säkert placerade och centralbanker är direkt eller indirekt statligt garanterade. Centralbanker kan, till skillnad från privata banker, också tillhandahålla obegränsade mängder med likviditet i sin egen valuta mot ränta eller mot säkerhet.

Centralbanker har ofta en operativ roll i betalningsväsendet. Denna operativa roll är i vissa delar funktionellt betingad, men dess omfattning beror ofta på historiska faktorer. I vissa länder är det till exempel så att centralbanken äger och driver det centrala betalningssystemet, i andra inte. Centralbankens roll att övervaka betalningssystemets infrastruktur har emellertid kommit alltmer i fokus under de senaste 10–15 åren.

Centralbanker samarbetar internationellt för att definiera och utarbeta målsättningar, roller och standarder för så kallade systemviktiga betalningssystem. Standarderna syftar till säkerhet, stabilitet och effektivitet och är idag det främsta utvärderingskriteriet för många centralbanker då de övervakar systemen.³³

Oberoende av vem som äger och driver det centrala avvecklings-systemet måste centralbanken kunna utöva auktoritet avseende regelverk, prissättning, kriterier för deltagande osv. Avvecklingen ska ju ske i centralbankspengar och grunda sig på en kontostruktur i centralbankens balansräkning. I länder som Storbritannien och Schweiz upprätthåller centralbanken betydande auktoritet över det centrala betalningssystemet samtidigt som deltagarna formellt äger detta.

Hur olika aktörers roller och ansvar ska fördelas blir en viktig fråga när ett nytt centralt avvecklingssystem ska byggas. Ett formellt engagemang från deltagarnas sida kan underlätta den samordning som kan vara motiverad ur ett helhetsperspektiv. Detta kan uppnås genom att deltagarna enas om uppförandekoder vilka kompletterar regelverk och prissättning som styrinstrument.³⁴ Genom att delegera operativa uppgifter och begränsa sin auktoritet till för samhället centrala frågor kan en centralbank på ett indirekt men samtidigt effektivt sätt övervaka och styra betalningssystemet.

Det svenska centrala betalningssystemet RIX

DET NUVARANDE RIX-SYSTEMET

Riksbanken har av riksdagen i Riksbankslagen ålagts ”...att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende”. Detta åläggande uppfyller Riksbanken genom att ha både en operativ och en övervakande roll. Den operativa rollen består i att Riksbanken driver det centrala avvecklingssystemet RIX och den övervakande i att Riksbanken övervakar dels banksektorn, dels den finansiella infrastrukturen. Den eventuella konflikt som finns mellan dessa två roller har Riksbanken hanterat genom en tydlig organisatorisk uppdelning, där rollerna har separerats i den interna organisationen.

Dagens RIX-system är baserat på principen om bruttoavveckling i realtid (RTGS) och består av två delar; K-RIX som avvecklar betalningar i kronor och E-RIX som avvecklar betalningar i euro. E-RIX är i sin tur kopplat till det gemensamma europeiska betalningssystemet, TARGET³⁵, som sammanbinder de nationella betalningssystemen i de femton nuvarande medlemsstaterna i EU. Deltagarkretsen i RIX-systemet består av institut som har en mel-

33 Riksbanken har inom ramen för Bank for International Settlement (BIS) medverkat i att ta fram ett antal standarder som centrala avvecklingssystem men även andra systemviktiga betalningssystem ska uppfylla. För mer information se förra stabilitetsrapporten eller <http://www.bis.org/cpss/cpsspubl.htm>.

34 Formella eller informella överenskommelser om hur deltagarna i ett avvecklingssystem bl.a. ska bearbeta betalningar.

35 Trans-European Automated Real time Gross Settlement Express Transfer System.

lanhandsroll beträffande betalningar i Sverige; svenska banker, filialer till utlandsägda banker och utländska banker utan representation i Sverige samt clearinghus. Dessutom deltar Riksgäldskontoret som svarar för statens betalningar.

Fram till mitten av 1980-talet skedde den centrala avvecklingen genom att bankrepresentanter vid mitten av dagen i Riksbankens lokaler utväxlade skriftlig information om ömsesidiga förpliktelser och fordringar, vilka sedan reglerades över bankernas konton hos Riksbanken. För att effektivisera hanteringen tog Riksbanken initiativ till att automatisera den tidigare manuella hanteringen av bankernas och statsverkets stora betalningar. Detta arbete resulterade i att RIX-systemet skapades under senare delen av 1980-talet och blev ett av de första bruttoavvecklingssystem som avvecklade i realtid i Europa.

FÖRÄNDRINGSBEHOVEN I DAGENS RIX-SYSTEM

Varför behövs ett nytt system för avveckling av stora betalningar som kan ersätta RIX? En orsak är att det är tekniskt föråldrat. Det finns helt enkelt begränsade förutsättningar för att fortsätta driva systemet på den existerande tekniska plattformen. En mer grundläggande orsak är relaterad till utvecklingen på de finansiella marknaderna i hela Europa. Sammanslagningen av banker har medfört att allt färre företag deltar i avvecklingen, vilket innebär att allt färre deltagare ska bära kostnaderna för både utveckling och drift av systemet. Vidare ställer en fortsatt finansiell integration inte minst inom EU-området nya krav på infrastrukturen, exempelvis avseende gränsöverskridande handel med och pantsättning av värdepapper.

Osäkerheten avseende Sveriges eventuella deltagande i EMU medför dessvärre att de framtida kraven på ett nytt avvecklingssystem inte är entydiga. Ett beslut om hur det framtida avvecklingssystemet ska konstrueras och när det ska implementeras måste beakta både den händelse att Sverige går med fullt ut i den tredje etappen av EMU som den att Sverige fortsatt väljer att stå utanför. Ett deltagande i EMU medför att det kommer att ställas ökade krav på det svenska centrala avvecklingssystemet avseende funktionalitet och effektivitet eftersom de svenska deltagarna då faktiskt kan välja vilket system de ska utnyttja. Etableringen av det europeiska TARGET-systemet, vilket är en sammanlänkning av de samverkande centralbankernas nationella system, har de facto inneburit att de nationella centrala betalningssystemen inom EMU-området konkurrerar med varandra. Det har också skapats privata alternativ för avveckling av betalningar i Europa.

I det europeiska centralbankssystemet har kostnadstäckning genom avgifter från deltagarna blivit ett principkrav för centralbanksdrivna betalningssystem. Höga investeringskostnader och höga fasta kostnader medför dock att det blir svårt att få full kostnadstäckning genom avgifter, framför allt för små länder med en hög grad av marknadskoncentration som exempelvis Sverige. Vad gäller RIX-systemet så täcks inte systemets kostnader av dess intäkter, varför Riksbanken i dagsläget subventionerar systemet med ungefär hälft

ten av kostnaderna.³⁶ Detta problem kommer inte att minska i betydelse eftersom framtida system kan komma att kräva omfattande investeringar. Hur kostnaderna för investeringar och drift av ett nytt system ska fördelas är därför en viktig fråga att överväga framöver.

När det gäller prissättningen bör kostnaden för att skicka en betalning genom systemet spegla marginalkostnaden. I annat fall riskerar systemet att underutnyttjas i ett samhällsekonomiskt perspektiv. Eftersom marginalkostnaden för en transaktion kommer att vara låg när systemet väl är etablerat kommer det vara svårt att med rörliga avgifter finansiera drift och avskrivningar på gjorda investeringar. Hur dessa kostnader ska fördelas bör således vara klart innan investeringar i ett nytt system inleds.

Kostnader och effektivitet

DAGENS INEFFEKTIVA LIKVIDITETSANVÄNDNING

Mot bakgrund av att RIX-systemet är ett bruttoavvecklingssystem krävs det någon form av likviditetstillförsel som ”smörjmedel” till systemet. I syfte att göra betalningsflödet jämnare tillhandahåller därför Riksbanken kredit mot säkerhet under dagen, s.k. intradagslikviditet. I förhållande till deltagare i centrala betalningssystem i andra länder har dock de svenska RIX-deltagarna valt att använda sig av förhållandevis mycket likviditet. Av det totala värdet på avvecklade betalningar motsvarar bankernas pantsättning för närvarande mellan 12 och 15 procent.³⁷ De engelska bankerna klarar sig med mindre än hälften av detta. Även om de svenska storbankerna i viss mån skiljer sig åt, så kan man uppskatta den genomsnittliga pantsättningen per bank till mellan 15 och 18 miljarder kronor. Alternativkostnaden för denna pantsättning kan konservativt beräknas till 10 räntepunkter, vilket innebär 15 miljoner kronor för en pantsättning på 15 miljarder. Detta kan jämföras med att de direkta kostnaderna för deltagande och avveckling i RIX utgörs av omkring 700 000 kronor (fasta plus rörliga avgifter).

Att likviditetsåtgången i RIX-systemet är högre än vad som är fallet för andra jämförbara centrala betalningssystem beror på deltagarnas användning av systemet snarare än hur systemet är uppbyggt. Deltagarna har sinsemellan kommit överens om ett tidsstyrt schema som anger när olika typer av betalningar ska avvecklas i RIX-systemet. Detta medför att en viss typ av betalningar endast sker vid en viss tidpunkt på dagen och att en mycket stor del av betalningarna därför sker under en begränsad period. För närvarande avvecklas upp till 30 procent av betalningarna under 15 minuter. I praktiken betyder detta att RTGS endast utnyttjas i begränsad utsträckning.

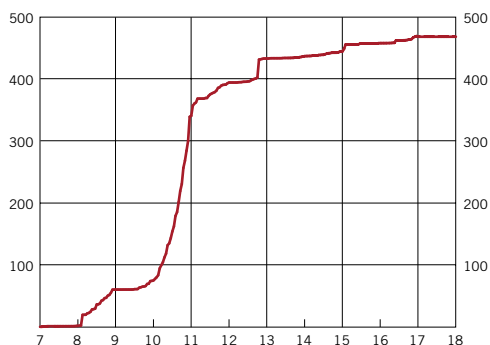
I maj 1999 inleddes ett arbete för att i flera steg minska likviditetsnivån i RIX samt att om möjligt få igång en intradagshandel av

³⁶ Ett liknande problem finns för Target-systemet där det för närvarande sker diskussioner inom det europeiska centralbankssystemet om nuvarande hoplänkning av nationella system är tillfyllest eller om en centralisering bör ske.

³⁷ Pantsättning ca 67,5 miljarder SEK; total omsättning ca 450 miljarder SEK.

Diagram 47. Aggregerade betalningar genom RIX-systemet under en dag. Miljarder kronor

Källa: Riksbanken.

likviditet mellan bankerna. Under perioden minskade pantsättningen från cirka 100 miljarder SEK per dag till som lägst cirka 50 miljarder per dag. I förhållande till den totala omsättningen sjönk pantsättningen därigenom från cirka 20 procent till cirka 10 procent som lägst. I samband med osäkerheten kring millennieskiftet ökade dock pantsättningen igen och har sedan dess inte återgått till den lägre nivån.

Diagram 47 visar hur detta *tidsschema* påverkar fördelningen av värdet av avvecklade transaktioner.

Deltagarnas användning av systemet medför att det under en begränsad tid uppstår kapacitetsbrist. Betalningarna hamnar då i kö och likviditetsanvändningen blir särskilt hög.

Tidschemat skapades när det nya systemet infördes med kontinuerlig avveckling under dagen. Syftet var då att underlätta bankernas administrativa hantering av betalningar. Idag har tidschemat en annan roll. I syfte att undvika att något institut åker snålskjuts på andra deltagares likviditet har deltagarna kommit överens om en gemensam uppförandekod vilken upprätthålls genom tidschemat. För att "slippa" skaffa dyr likviditet har deltagarna i ett bruttoavvecklingssystem incitament att vänta ut att andra deltagare betalar till den egna banken innan egna betalningar genomförs.³⁸ Det medför dels att risker byggs upp under dagen eftersom betalningar inte blir avvecklade, dels att likviditetsåtgången för de institut som betalar tidigt blir onödigt hög eftersom de inte kan dra fördel av likviditeten från inkommande betalningar.

Huruvida tidschemat verkar för att spara likviditet eller tvärtom förefaller således oklart och är närmast en fråga för de inblandade bankerna att diskutera. I ett samhällsekonomiskt effektivitetsperspektiv och inför byggandet av ett nytt system finns det dock anledning att närmare utreda frågan. Prissättningen i ett nytt system kan också utnyttjas för att styra avvecklingen över dagen om så skulle vara motiverat.

Det framtida centrala betalningssystemet

Ett arbete har påbörjats med att utveckla ett nytt system för central avveckling i Sverige. Den internationella utvecklingen och utvecklingen på de finansiella marknaderna ställer nya krav på hur ett sådant system ska vara uppbyggt och den tekniska utvecklingen ger nya möjligheter att uppfylla dessa krav. I grunden ligger som alltid en avvägning mellan säkerhet och kostnad. I det sammanhanget måste framhållas att huvuddelen av de kostnader som är förknippade med att delta i det centrala betalningssystemet idag utgörs av kostnaderna för den likviditet som deltagarna förser systemet med. För att finna en i verklig mening kostnadseffektiv lösning är det viktigt att inte enbart se på de direkta kostnaderna av att delta i systemet. Hänsyn måste också tas till kostnaden för likviditet och admi-

38 Här föreligger en s.k. "fångarnas dilemma" situation.

nistration av betalningarna hos de enskilda deltagarna. En annan viktig fråga i detta sammanhang är hur de direkta kostnaderna för systemet ska fördelas.

Vid systemets utformning är det därutöver av stor betydelse att det nya systemet konstrueras så att det tillfredsställer såväl det samhällsekonomiska intresset av stabilitet och effektivitet i betalningssystemet som användarnas behov. Ett nytt system kommer att bli konkurrensutsatt på ett annat sätt än tidigare, eftersom alternativa avvecklingssystem finns att tillgå. Särskilt gäller detta naturligtvis om Sverige väljer att gå med i EMU.

För det gemensamma utvecklingsarbetet har bildats en arbetsgrupp bestående av representanter för Riksbanken, banker och andra centrala finansiella företag. Arbetsgruppen arbetar för närvarande med att ta fram en kravspecifikation för det nya systemet.

Ett nytt system behöver inte nödvändigtvis som idag ägas och drivs av Riksbanken. Däremot behöver Riksbanken ha ett inflytande över systemets konstruktion och användning, särskilt som avvecklingen planeras ske i riksbankspengar och ska utnyttja en konstruktur i Riksbankens balansräkning. Det finns flera alternativa lösningar som skulle kunna uppfylla de krav som ställs. Outsourcing av systemet genom att överlåta driften till någon annan än centralbanken är en möjlighet, att dela system med någon annan aktör inom eller utanför Sverige är en annan. Vilken lösning som bäst uppfyller de ställda kraven och slutligen kommer att implementeras är ännu för tidigt att avgöra.

